

Ангел Каралийчев

Марко, старото магаре

Щъркелът пристигна от Египет. Каца на хармана и тръгва към кладенеца да види няма ли някоя българска жаба в голямото корито, от което пие вода добитъкът.

Марко, старото магаре, стои над коритото с увиснали уши и влажни очи.

Щъркелът. Добър ден, бай Марко!

Марко. Добре дошел, братко! Сега ли идеш? Какво има ново-вехто в Египет?

Щъркелът. В Египет все старото. Пясъци, пирамиди, крокодили. Нил разлива своите жълти води, а великият сфинкс продължава да мълчи. Много здраве имаш от една камила. Разправих й за тебе. И тя като се засмя: нарочно – каза – да носиш много здраве на Марка!

Марко. Мене в чужбина всички ме почитат, но тука животът ми е ад. Нали знаеш, никой не е пророк в отечеството си.

Щъркелът. Защо ти висят ушите?

Марко. От мъка, щъркеле. Днес пак ядох бой. Натупа ме старата вещица – баба Теменужка.

Щъркелът. Че защо те натупа?

Марко. Че защо я – ще ти кажа защо. Хей там в градинката има едно счупено гърне. Малката Теменужка, внучката на вещицата, си посадила стрък цвете в гърнето. Синьо, като оче на дете. Преди малко влязох в градината да се понарадвам на тази пролетна рожбица и без да ща, я схрусках. Тогава от къщи изскочи старата вещица с железния ръжен и ме подгони по хармана. Срам ме е да повтора какви обидни думи изсипа подире ми. Настигна ме под сайвана и стана тя каквато стана.

Щъркелът. Много ли те би?

Марко. Счупи ми три ребра.

Щъркелът. При доктора ходи ли?

Марко. Ходих.

Щъркелът. Той какво ти каза?

Марко. Каза ми: бай Марко, защо да ти вземам парите на вятъра. От болести и за разбирам толкова, колкото тебе. Разликата между мене и тебе е в образованието. Аз имам образование, а пък ти имаш самар. Слушай, щъркеле, искам да напусна тая земя. И аз имам магарешко достойнство. Много ме бият бе, братко!

Щъркелът. Къде ще идеш?

Марко. Ще ида в Танганайка, в Соломоновите острови, при човекоядците ще ида!

Щъркелът. Добре си избрал къде да идеш. Щом пристигнеш,

диваците ще ти одерат кожата и ще направят от нея тъпан.

Марко. А бе аз като съм рекъл, не съм тръгнал я. Па и няма защо да бързам. Чувам, че тука скоро щели да правят избори. Може пък да ме изберат за кмет. Толкова магарета се настаниха на големи служби. Аз не съм ли магаре като другите? Не съм ли заслужил на този народ? Когато бях младо магаре, назначиха ме на служба в една керемидарница. Метнаха на гърба ми две бурета и цели седем години мъкнах вода от реката – за керемиди и тухли. По всичките покриви на старите къщи и кочини са наредени моите керемиди. Сетне ме преместиха в интереса на службата в една казарма – носех топъл хляб за войниците с два коша. Веднаж, както вървях по улицата, единият кош се откъсна и падна на земята. Пет хляба се търкулнаха долу. Чакай – рекох си, – наместо да ги ядат кучетата, аз да ги прибера. Наведох се и ги изяхох.

Щъркелът. Магарешка работа. Само ти можеш да излапаш хляба на войниците.

Марко. Много бях гладен. Сетне наврях главата си в коша. Тъкмо в туй време дойде войникът и разпаса колана си. Тогава разбрах, че нямам право да ям онова, което нося на гърба си, и напуснах казармата. Постъпих на служба в един цигански катун. Циганинът ме товареше с гаванки, захлупци и лъжици. Двамата с него обикаляхме пазарите. На белослатинския пазар се запознах с една хубава магарица, като картинка. Тъкмо когато почнах да ѝ шепна на ухото медени приказки – някой ме бодна с остен и аз хукнах през пазара, надолу към върбалака. За тая моя постъпка циганинът ме уволни и ме продаде на дядя Обрешка – за да ме тупа ската ден с ръжена неговата стара жаба.

Щъркелът. Тъкмо спомена на жаба, кажи ми, къде има тлъсти жаби и гущери?

Марко. Аз ще те заведа, ако ми дадеш най-напред адреса на египетската камила.

Щъркелът. Защо ти е?

Марко. Ще я викам тука да я направим кметица.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9072>]